SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 63/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., T., zastúpenej Advokátskou kanceláriou M. a spol., s. r. o., B., v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. M. M., vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne z 10. septembra 2009 v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Co 151/2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. novembra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti S., s. r. o., T. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho základného práva vlastniť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu zaručeného

čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva pokojne užívať majetok zaručeného čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 151/2008-244 z 10. septembra 2009.

Z predloženej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako navrhovateľ v konaní Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) vedenom pod sp. zn. 8 C 680/2000, ktorého predmetom bolo zaplatenie peňažnej sumy *„titulom nezaplatenia ceny služieb spojených s nájmom nebytových priestorov“* spolu s príslušenstvom tvoreným zmluvne dojednaným poplatkom z omeškania.

V priebehu konania okresný súd dospel k záveru, že zmluva o nájme nebytových priestorov uzavretá medzi sťažovateľom a odporcom je absolútne neplatná, a preto rozsudkom č. k. 8 C 680/2000-223 z 19. marca 2008 zaviazal odporcu zaplatiť žalovanú istinu *„titulom vydania bezdôvodného obohatenia, zodpovedajúceho cene poskytnutých a využitých služieb, spolu s príslušenstvom – úrokom z omeškania určeným podľa § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v platnom znení. Vo zvyšnej časti, v ktorej sa navrhovateľ domáhal vyššieho príslušenstva z istiny, súd návrh zamietol. O náhrade trov konania rozhodol prvostupňový súd podľa § 142 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku a úspešnému navrhovateľovi, ktorý bol neúspešný v pomerene nepatrnej časti, priznal plnú náhradu trov konania...“*.

Na základe odvolania odporcu krajský súd rozsudkom č. k. 4 Co 151/2008-244 z 10. septembra 2009 rozsudok okresného súdu vo výroku o povinnosti zaplatiť sťažovateľovi žalovanú istinu potvrdil, vo výroku o povinnosti zaplatiť sťažovateľovi úroky z omeškania rozsudok okresného súdu zrušil a vo výroku o náhrade trov konania napadnutý prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania. Rovnako krajský súd rozhodol aj o trovách odvolacieho konania.

Zmeňujúci výrok krajský súd odôvodnil tak, že neboli splnené podmienky na aplikáciu § 142 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) na prejednávaný spor, pretože *„z doterajšej súdnej praxe je zrejmé, že každý neúspech navrhovateľa ohľadne príslušenstva žalovanej sumy, nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti následkami uvedenými v § 142 ods. 3 O. s. p.. Navrhovateľ v prejednávanej veci formuloval žalobný petit v časti príslušenstva pohľadávky tak, že sa domáhal zaplatenia poplatku z omeškania vo výške 0,5 promile z dlžnej sumy 71.430,20 Sk za každý deň omeškania od 13.05.1997 do zaplatenia, teda začiatok zaplatenia príslušenstva určil konkrétnym dátumom a koniec viazal na zaplatenie žalovanej sumy. Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľa v časti uplatneného poplatku z omeškania zamietol. Odvolací súd vychádzajúc z ust. § 154 ods. 1 O. s. p. pre účely procesného rozhodovania o trovách konania zistil, že predbežná výška uplatneného príslušenstva ku dňu rozhodovania súdu prvého stupňa predstavuje sumu 141.502,- Sk (poplatok z omeškania vo výške 0,5 promile z dlžnej sumy 71.430,20 Sk za každý deň omeškania od 13.5.1997 do 19.3.2008). S prihliadnutím na posúdenie miery úspechu navrhovateľa v konaní v časti priznanej žalovanej pohľadávky a nepriznaného príslušenstva (poplatku z omeškania) v čase rozhodovania súdu prvého stupňa dospel odvolací súd k názoru, že v danej veci je dôvodné rozhodnúť o trovách konania v zmysle odvolacieho návrhu odporcu tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (§ 142 ods. 2 O. s. p.).“*.

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ označil výrok rozsudku krajského súdu, ktorým zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania, za zjavne neodôvodnený a arbitrárny. Podľa sťažovateľa ho *„odvolací súd pred rozhodnutím vo veci neoboznámil... s dôvodmi, na základe ktorých rozhodol o náhrade trov konania, pričom aplikoval nové právne argumenty, ktoré v konaní nepoužil ani okresný súd ani ich nenavrhol odporca. Sťažovateľ nemal možnosť reagovať na dôvody súdu, preto v tejto časti ide o tzv. prekvapivé rozhodnutie, ktoré sa vždy považuje za rozhodnutie odnímajúce účastníkovi možnosť konať pred súdom (uvedené zakladá aj porušenie čl. 48 ods. 2 Ústavy SR).*

S poukazom na stabilizovanú judikatúru všeobecných súdov ako aj Ústavného súdu SR mal sťažovateľ legitímnu nádej na priznanie náhrady trov konania. Odôvodnenie krajského súdu, že sťažovateľ bol v konaní úspešný len čiastočne, nevzalo do úvahy skutočnosť, že sťažovateľ bol úspešný v predmete sporu, ktorý tvoril meritum návrhu na začatie konania. (III. ÚS 273/08-22).“.

Porušenie základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu vidí sťažovateľ v postupe krajského súdu, *„keď napriek úspechu vo veci samej nepriznal sťažovateľovi náhradu trov prvostupňového ani odvolacieho konania. Týmto postupom odvolací súd zmenšil majetok sťažovateľa...“.*

Napokon sťažovateľ namietol, že je *„nespravodlivé znášať trovy konania, ktoré mu vznikli pri takmer desaťročnom spore, napriek tomu, že v konaní bol vo veci samej úspešný a sporným zostalo iba príslušenstvo žalovanej istiny. Zároveň sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že práve procesným postupom Okresného súdu Trenčín bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote (nález Ústavného súdu SR, č. k.: IV. ÚS 98/07-26, zo dňa 12.09.2007).“.*

Sťažovateľ navrhol ústavnému súdu, aby po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol takto:

„1. Základné právo sťažovateľa S., s. r. o., T., na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo vlastniť majetok podľa čl. 20 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne, č. k.: 4Co/151/2008-244, zo dňa 10.09.2009, v časti, v ktorej zmenil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o trovách konania tak, že nepriznal účastníkom náhradu trov prvostupňového konania a tiež náhradu trov odvolacieho konania, porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne, č. k.: 4Co/151/2008-244, zo dňa 10.09.2009, v časti, v ktorej zmenil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o trovách konania tak, že nepriznal účastníkom náhradu trov prvostupňového konania a tiež náhradu trov

odvolacieho konania, zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trenčíne na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Sťažovateľovi S., s. r. o., T., priznáva náhradu trov konania, ktoré je Krajský súd v Trenčíne povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti vymedzil jednoznačne rozsah prieskumu napadnutého rozsudku krajského súdu. Ústavný súd sa preto vzhľadom na svoju viazanosť návrhom na začatie konania [§ 20 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)] zaoberal iba výrokom napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách prvostupňového konania, a taktiež výrokom o trovách odvolacieho konania.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Prvá námietka predostretá sťažovateľom v odôvodnení jeho sťažnosti je založená na tvrdení arbitrárnosti a zjavnej neodôvodnenosti právneho záveru krajského súdu o aplikovateľnosti ustanovenia § 142 ods. 2 OSP na okolnosti jeho prípadu. Tento právny záver viedol krajský súd k rozhodnutiu o zmene výroku rozsudku okresného súdu o náhrade trov konania tak, že sa náhrada trov nepriznáva žiadnemu účastníkovi. Viedol i k rovnakému výroku v otázke trov odvolacieho konania.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Podľa § 142 ods. 2 OSP ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadny z účastníkov nemá na náhradu trov právo.

Podľa § 142 ods. 3 OSP aj keď mal účastník vo veci úspech len čiastočný, môže mu súd priznať plnú náhradu trov konania, ak mal neúspech v pomerne nepatrnej časti alebo ak rozhodnutie o výške plnenia záviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu.

Citované ustanovenie priznáva konajúcemu súdu v prípade čiastočného úspechu účastníka konania právo úvahy o spôsobe rozhodnutia o trovách konania. Úvaha je obmedzená dvoma variantmi. Buď súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, alebo žiadnemu z účastníkov konania neprizná právo na náhradu trov. Využitie jednej z uvedených dvoch možností musí byť všeobecným súdom riadne odôvodnené a v takom prípade môže do predmetnej úvahy ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by výsledok úvahy bol výrazom svojvôle všeobecného súdu. V posudzovanom prípade ústavný súd takéto skutočnosti už pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti vylúčil.

Je nesporné (a sťažovateľ túto skutočnosť ani nenamietal), že v jeho kauze bol úspešný iba čiastočne, keďže mu právoplatným rozsudkom krajského súdu v spojení

s rozsudkom okresného súdu bolo priznané právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, avšak vo zvyšku žalovanej sumy tvorenej uplatneným poplatkom z omeškania nebol úspešný. Jeho prípad preto spĺňal podmienky stanovené v hypotéze procesnej normy obsiahnutej v § 142 ods. 2 OSP.

K tomu ústavný súd poukazuje aj na ustálenú judikatúru všeobecných súdov, podľa ktorej „procesný úspech žalobcu v časti týkajúcej sa celej žalovanej pohľadávky a jeho neúspech iba v príslušenstve žalovanej pohľadávky (v úrokoch z omeškania) nemožno v odôvodnených prípadoch (pri rozhodovaní o náhrade trov konania) považovať za ‚neúspech v pomerne nepatrnej časti' podľa ustanovenia § 142 ods. 3 O. s. p., ale za ‚čiastočný úspech' v zmysle ustanovenia § 142 ods. 2 O. s. p." (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 M Cdo 1/2004 z 27. apríla 2004 uverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR pod č. 34/2005). Preto, ak krajský súd argumentoval „doterajšou súdnou praxou", podľa ktorej „každý neúspech navrhovateľa ohľadne príslušenstva žalovanej sumy, nemôže byť bez ďalšieho prehliadaný, resp. paušálne považovaný za neúspech v pomerne nepatrnej časti následkami uvedenými v ust. § 142 ods. 3 O. s. p.", nemožno jeho záver o aplikovateľnosti § 142 ods. 2 OSP na sťažovateľov prípad považovať za arbitrárny alebo zjavne neodôvodnený.

Následne právny záver krajského súdu ústiaci do nepriznania práva na náhradu trov konania sťažovateľovi a odporcovi na základe zistenia, že sťažovateľ bol neúspešný v časti predstavujúcej približne dve tretiny hodnoty celého sporu (141 502 Sk) a úspešný bol v časti tvoriacej len jednu tretinu sporu (71 430, 20 Sk), nehodnotí ústavný súd ako arbitrárny. Úvaha súdu o tom, že úspech v jednej tretine celkovej hodnoty sporu umožňuje konajúcemu súdu nepriznať žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov konania, je výrazom právneho záveru krajského súdu, ktorý v okolnostiach sťažovateľovho prípadu vylučuje oprávnenie ústavného súdu podrobiť ho kontrole z pohľadu kritéria ústavnosti, pretože v opačnom prípade by sa ústavný súd dostal do pozície ďalšej inštancie všeobecného súdnictva, čo mu podľa systematiky siedmej hlavy ústavy upravujúcej súdnu moc neprislúcha.

Prvú námietku sťažovateľa ústavný súd hodnotí ako nedôvodnú. Nad rámec zdôvodnenia k tejto časti sťažnosti však považuje ústavný súd za potrebné vysporiadať sa aj

so svojím rozhodnutím vo veci vedenej pod sp. zn. III. ÚS 273/08, na ktoré, ako riešiace obdobný prípad, sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti poukázal. V uvedenej veci ústavný súd rozhodol o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu v konaní o ochranu osobnosti, v ktorom konajúci súd nepriznal žiadnemu účastníkovi konania právo na náhradu trov konania. Čiastočný neúspech sťažovateľa, ktorý podľa názoru všeobecného súdu zakladal jeho oprávnenie nepriznať právo na náhradu trov konania, spočíval v nepriznaní požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pritom však sťažovateľ bol v plnom rozsahu úspešný v základe predmetu sporu, teda pri uplatňovaní práva na ochranu svojej osobnosti.

Poukaz sťažovateľa v súdenej veci na uvedené súvisiace rozhodnutie ústavného súdu svedčí o tom, že sťažovateľ stotožňuje z hľadiska posudzovania úspechu v spore príslušenstvo uplatňovanej peňažnej pohľadávky a náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch pri sporoch o ochranu osobnosti.

Porovnávať uvedené dva právne inštitúty však podľa názoru ústavného súdu vo vzťahu k posudzovaniu úspechu v konaní nie je možné. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch totiž nepredstavuje príslušenstvo uplatňovaného práva na ochranu osobnosti, ale ide o samostatný nárok osoby domáhajúcej sa takejto ochrany, pri rozhodovaní o ktorom má konajúci súd podstatne väčšiu mieru voľnosti, než pri rozhodovaní o príslušenstve uplatnenej peňažnej pohľadávky, ktorého kvantifikácia je regulovaná ustanoveniami nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení neskorších predpisov. Preto i vzhľadom na bytostnú hmotnoprávnu previazanosť uplatňovanej peňažnej pohľadávky s jej príslušenstvom (§ 121 ods. 3 a § 517 ods. 1 a 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov, § 369 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov) možno z hľadiska posudzovania úspechu v spore, a tým aj na účely rozhodovania o náhrade trov konania, považovať v prípade uplatňovania peňažných pohľadávok za základ sporu nielen istinu, ale aj príslušenstvo uplatnenej pohľadávky.

Druhá námietka sťažovateľa sa zakladala na tvrdení o porušení základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy,

ktorého sa mal krajský súd dopustiť tým, že *„neoboznámil sťažovateľa s dôvodmi, na základe ktorých rozhodol o náhrade trov konania, pričom aplikoval nové právne argumenty, ktoré v konaní nepoužil ani okresný súd ani ich nenavrhol odporca. Sťažovateľ nemal možnosť reagovať na dôvody súdu, preto v tejto časti ide o tzv. prekvapivé rozhodnutie...“*.

Ústavný súd však z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu zistil, že odporca vo svojom odvolaní proti rozsudku okresného súdu *„namietal aj rozhodnutie súdu o trovách konania, pretože ak by aj mal navrhovateľ úspech v konaní o istine, nemal úspech v konaní o príslušenstve aj s poukazom na to, že hodnota príslušenstva podstatne prevyšuje hodnotu istiny. V danom prípade by bolo preto namieste rozhodnúť o trovách konania podľa § 142 ods. 2 O. s. p. tak, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.“*. Následne sa v odôvodnení napadnutého rozsudku pri rekapitulácii obsahu stanoviska sťažovateľa k podanému odvolaniu odporcu uvádza, že sťažovateľ *„rozhodnutie súdu prvého stupňa považoval za zákonné aj správne aj v časti o trovách konania, keď poukázal na to, že dôvodom, prečo hodnota príslušenstva prevyšuje hodnotu istiny je zapríčinený tým, že predmetné konanie sa viedlo niekoľko rokov, čo nemôže byť na ujmu navrhovateľovi, nakoľko uvedené prieťahy navrhovateľ nezavinil“*.

Z citovaného obsahu odôvodnenia rozsudku krajského súdu, ktorého skutkovú vierohodnosť a pravdivosť sťažovateľ nijako v sťažnosti nespochybnil, jednoznačne vyplýva, že odporca v odvolaní proti rozsudku okresného súdu predostrel krajskému súdu aj možnosť posúdenia otázky náhrady trov konania prostredníctvom ustanovenia § 142 ods. 2 OSP. Sťažovateľ teda mal pred rozhodnutím krajského súdu vedomosť o možnom odlišnom právnom posúdení spornej otázky a rovnako mal možnosť v stanovisku k podanému odvolaniu sa k uvedenej možnosti právneho posúdenia aj vyjadriť, čo v podstate aj využil.

Z uvedeného dôvodu tvrdenie sťažovateľa, ktorým zdôvodňoval porušenie svojho základného práva na vyjadrenie sa ku všetkým vykonávaným dôkazom rozsudkom krajského súdu, posúdil ústavný súd ako nedôvodné.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 ods. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotnoprávneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Ústavný súd tak nezistil pri predbežnom prerokovaní predloženej sťažnosti žiadne skutočnosti nasvedčujúce priamej súvislosti medzi rozsudkom krajského súdu a sťažovateľom označenými základnými právami i právami zaručenými dohovorom a dodatkovým protokolom, preto sťažnosť odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2010